

HÓEKE! – Sítábor Lengyelországban

2010. január 18-24. Zywiec

Amikor megtudta az osztály, hogy a síelés kötelező, az első gondolat, sőt szó, ami az eszünkbe jutott, az a nyaktörés volt. Nem olyan egyszerű, ha 32 emberből 30 egyáltalán nem tud síelni, és az is merész húzás volt, hogy 50 fővel indultunk útnak Szlovákián keresztül, ugyanis idősebb T osztályosok is pályázhattak, hogy ismét eljussanak Lengyelországba síelni. Osztályfőnökünk és nevelőtanáraink, még egy férfi nevelőtanár síoktatóként a fiúkollégiumból, két főiskolás síoktató és a két buszsofőr kísért el 42 diákot.

Még az út előtt riasztgattak minket, hogy Lengyelországban hóviharak vannak és hófúvások, az is lehet, hogy elakadunk, szóval készüljünk fel mindenre. Ennek fejében a hétfői indulás sem volt zökkenőmentes. Kiderült, hogy a csomagokkal és a sífelszereléssel együtt annyi a holmink, hogy nem férünk el a buszban, így kellett kérnünk egy furgont, amibe áttehettük a csomagokat, hogy elférjünk. Nyolc óra helyett kilenc óra körül tudtunk csak elindulni, de szerencsére utána több gondunk nem akadt, és hóviharral sem találkoztunk. Délután öt óra körül érkeztünk meg, kissé tikkadtan és „görbén” a hosszú úttól. A szobák elég kényelmesek voltak, leszámítva a törött ágágydeszkákat és a rögtönzött villanykörtecserét.

A vacsora az egész napos út után nem esett mindenkinek olyan jól, mivel mindenkinél volt nem kevés elemózsia. Este senkit nem kellett ágyba kergetni, szerintem mindenki dőlt magától is.

Reggel fél nyolckor ébresztő, és nyolckor reggeli várt minket. Kellemes meglepetésként, akkora adagot kaptunk, hogy bőven tudtunk elrakni magunknak ebédre is, mivel a sípálya messze volt, és nem tudtunk volna visszajönni.

Mint kezdők osztályfőnökünkkel és a mi nevelőtanárnőnkkel együtt a zöld pályán kezdtünk. Már a lécs felcsatolása is necces volt, nem még egy egyszerű domb aljában megállni és nem belecsúszni az árokba. Volt, akinek elsőre sikerült ott kikötni...

Megtanultuk, melyik a hegy meg a völgyláb, hogy kell elesni, mit hívunk mi halszállkának a hegyen, meg milyen lépcsőzni a dombra fel. El ne felejtsem, hogy a fékezés terén mai napig visszatérő szállóigévé vált (ha valaki megbotlik vagy megcsúszik): HÓEKE! A nap végére szerintem elég szépen próbára tettük síoktatóink türelmét, de végül elég szépen összejött az első nap.

Másnap már a kék pályára merészkedtünk fel, bár azt nem tudom megmondani, hogy mitől féltem jobban, a libegőtől vagy a magaslattól. Szerintem ezzel nem is voltam egyedül. Fenn, mikor végre mindenki meg tudott állni, és két csoportra tudtunk oszlan, megkezdődött az aznapi oktatás. A kanyarodás nem volt az erősségünk, és az sem vicc, hogy az első órákban minden 2-3 méternél elesett valaki. Javarészt

mi terítettük be a pályát. A nap végére viszont nagy léptékben haladtunk előre, és a többség már esés nélkül le tudott menni a pályán.

Csütörtökön még eltöltöttünk egy kis időt az okulással, végül délután áthívtak minket a piros pálya második felére (mivel két részből állt), hogy megtanuljuk, milyen a csákányos felvonó. Jobban megijedtünk, mint az előző napi libegő és kék pálya látványától. Magam tapasztalatából elmondhatom: kezdőként nem egyszerű, még síoktatóval sem, mivel nagy igyekezetében még ő is kilökhethet.

A piros pálya második része „enyhén” jegesebb volt és merészebb, mint a kék, szóval itt is akadtak esések, de nem olyan nagymértékben, mint az első vagy a második napon.

Pénteken a többség már a piros pálya legtetejére is felmerészkedett, és jó kedvvel szeltük a havat, néztük a csodás kilátást (amelyet a hóágyúk sokszor elködösítettek, hogy jól kikáromkodjuk magunkat egy szép vakesés után). Mivel mindenki nagyon jól érezte magát, délután előbb mentünk vissza a szállásra, és esti síelésre is kimentünk. Fantasztikusan jó érzés volt, a mínusz 20 fokos hideg ellenére is. (A libegőn még a sílécem is hozzáfagyott a tartóhoz.)

Szombaton a síoktatók versenyt rendeztek számunkra, hogy lemérhessük fejlődésünket. Kezdő és haladó kategóriában fiúk és lányok külön csoportban két kört tehettek egy sítobokból rögtönzött szlalompályán. Mayer Attila indított, Dudás Csaba tanár úr mérte az időt, és Szász Csaba írta az eredményeket.

A szombat este kissé szomorúan telt, mivel ez az egy hét nagyon gyorsan elrepült, és már pakolni is kellett. Reggel nagy nehezen holminkat összepakolva, szép lila foltokkal tarkítva, nagy esések (jeges placcokkal, árkokkal és bokrokkal meg szép hálókval való találkozások) emlékeivel elindultunk haza. A buszon kihirdették a verseny eredményét, és csokoládéjutalomban részesítették a dobogósokat. Visszafelé mindenki próbált kicsit pihenni vagy gyorsan fotózni.

Az osztály, jövőre is szeretne eljutni síelni, annyira remekül érezte magát, és nem is lehet tagadni, hogy fantasztikus volt az a hét.

Köszönet jár Mayer Attilának, Szász Csabának, Dudás Csaba tanár úrnak türelmükért a síoktatásban, két buszsofőrünknek, osztályfőnökünknek és nevelőtanárainknak, hogy elkísértek minket, és ők is bevállalták, hogy megtanuljanak síelni.

